

Ἐριφύλη Κανίνια

Τὸ ἀτελιὲ
καὶ ἄλλα ποιήματα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΧΛΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ ἀτελιὲ	7
Σκηηνικὴ σημείωσις	11
Ταίζες τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ	12
Ἐκρυβες	13
Οἱ ρίζες τῶν τραυμάτων	14
Nocturne I	16
Nocturne II	17
Τὰ κόκαλα σφυρίζουν τῶν πουλιῶν	18
Ποιός εἶπε ὅτι εἶσαι στάχτη;	19
Μιὰ γυναίκα	21
Χόρευε	22
Ὁ δῆμιος I	23
Ὁ δῆμιος II	24
Ἡ λιμνοθάλασσα	25
Τὸ πουλὶ	27
Στὸ Κοιμητήριον I	28
Στὸ Κοιμητήριον II	29
Νεκρὴ φύσις	30
Ὅταν ἔφευγε	31
Τὸ ποίημα τοῦ μικροῦ ἀλόγου	32
Τί συμβαίνει;	33
Ἐρωτικὸ	34
Chanson populaire	35
Ἡριννα	36
Δικαιοσύνη	38
Προσωπικὸ πένθιμο	41

Ἐκρυβες

για τὴ μητέρα μου, στὰ 90 της

Ἐκρυβες

Μέσα στὸ καπέλο σου
— ἓνα ὠραῖο μαῦρο καπέλο μαλακό—
σπισμένα γράμματα
μαντήλια καὶ χαρτοπετσέτες
μικρὰ κουρελάκια
ἀπὸ ροῦχα παλιά
ποὺ σοῦ θύμιζαν κάτι

Μιὰ μιὰ οἱ μέρες σου
Διαλύονταν μέσα σου σὰ φάρμακο
Μὲ λαχτάρα κατάπινες
τὴν ἀπαραίτητη δόση τῆς βόλτας
ἡλιοκαμένη κουβαλώντας
τὰ μικρὰ σου λάφυρα
— μιᾶς δραστηριότητας ἀεικίνητης
μὲ ψευδαισθήσεις φροντίδας

Κρατοῦσες γιὰ τὸν ἑαυτό σου
Τὸν ὕστερο λόγο
Τῆς ἐπιβεβαίωσης
Μὲ πονηρὸ χαμόγελο ἐξαφάνιζες
Τὴν κραταιὰ παλιά σου ἀξιοπρέπεια
Μὲ τὰ πατικωμένα ὄνειρα
σὲ ἀβέβαιη τάξη
Καὶ μέσα στὸ ὠραῖο σου καπέλο
ἔκρυβες τὴν τελευταία γωνίτσα τῆς ζωῆς σου
— αὐτῆς ποὺ ἔγινε πιά τὸ μικρὸ σου παιχνίδι:
Νὰ συλλέγεις
καὶ νὰ προσποιεῖσαι ὅτι ταξινομεῖς

Μόνο τὸ «σ' ἀγαπῶ» δὲν ταξινόμησες
—οὔτε μιὰ φορά—
ὅταν μὲ καληνύχιζες

Nocturne I

Μεγάλη φυγή όνειρων —
Γλιστρώντας άπαλά μέσα από χαραμάδες
Γλιστρώντας άπαλά πάνω στα μαξιλάρια — φωτίζουν λίγο
κι ύστερα χάνονται

Άφήνοντας κενά φωτός — σαν κυανά άποτυπώματα ανάσας

Nocturne II

στή Λίλη

Αὐτὴ εἶναι ἡ μικρούλα ἄνοιξη ποὺ χορεύει
Νά! Πέφτουν κομμάτια μουσικῆς ἀπ' τὰ κλαδιὰ
Νά! Ἡ αὐλητρίδα ποὺ ταλαντεύεται ψηλὰ
Νά! Οἱ πορτοκαλιές
οἱ ἀμυγδαλιές ἀνθισμένες
κι ἡ νεκρὴ ποιήτρια
ποὺ κάθε βράδου
στοὺς συννεφένιους κήπους περπατεῖ
καὶ προσπαθεῖ νὰ θυμηθεῖ
(ἀλλὰ μάταια)
Ποιά μουσικὴ ἦταν αὐτὴ ποὺ ἄκουσε
τοῦ φλάουτου;
Ποιό κοριτσάκι κρύβεται μὲς στὰ παρτέρια;
Ποιός ἔμεινε ξάγρυπνος αὐτὴ τὴ νύχτα, ποιός θρηνεῖ;

Βοίζει ἡ ἀγάπη στοὺς κήπους
μυστικὴ — ἡ ἀγάπη στὰ δέντρα ἀντηχεῖ
τὸν ἀνθισμένο χρόνο

Τὰ κόκαλα σφυρίζουν τῶν πουλιῶν

Τὰ κόκαλα σφυρίζουν τῶν πουλιῶν
τις ἄδειες μελωδίες τοῦ παραδείσου
Κρυφὸ φτερούγισμα ἢ γλυκιά μου
νάρκη στὸ κλαδὶ
καθὼς πηγαινοέρχεται ἀπ' τὸν ἄνεμο
Ἄχ, τὸ κλαδὶ τῆς τρέλας στὴν κορφὴ
κι ἐσὺ μικρὸ πουλὶ ποὺ τραμπαλίζεσαι –
Νά! Οἱ μικρὲς βεντάλιες στὰ πλευρά σου
ποὺ ἀνοιγοκλείνουν σὰν παράξενες φτεροῦγες
Σ' ἓνα κλαδὶ κρυμμένο τραγουδᾷς
Μὴν ξεπροβάλεις, μὴ
Μὴν ξεπροβάλεις, μὴ
μικρὴ κούφια ψευδαίσθησις
τοῦ δέντρου

Τὸ ποίημα τοῦ μικροῦ ἀλόγου

Ἐνα ἀλογάκι κλαίει
γιατὶ ἔσπασε τὸ πόδι του
— Ἀδύνατον, μικρό μου, νὰ τρέξεις,
τοῦ χλιμιντρίζει ἡ νύχτα
καὶ τοῦ χαρίζει
δυσὸ μαῦρα φτερά